

บทที่ 5

สรุปอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาพฤติกรรม และเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง ซึ่งมีวัตถุประสงค์การวิจัยดังนี้

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้
2. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาพฤติกรรม และเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา ของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 2 ศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียนอ้นนุรอยน์ สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

5.1.1 พฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยในด้านภาษากับเด็กปฐมวัยจำนวน 30 คน ได้คะแนนพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านภาษาก่อนการจัดประสบการณ์เฉลี่ย .42 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .09 คะแนน คะแนนพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านภาษาหลังการจัดประสบการณ์เฉลี่ย 1.38 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .13 คะแนน ระดับพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านภาษาของเด็กปฐมวัยก่อนการทดลองอยู่ในระดับต่ำ เมื่อได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา พฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านภาษาของเด็กปฐมวัยได้พัฒนาเพิ่มขึ้น ในระดับปานกลางในช่วงการทดสอบแผนที่ 1-4 และเพิ่มสูงขึ้นอยู่ในระดับสูงในการทดสอบแผนที่ 5-8 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยในด้านภาษาโดยใช้ Dependent Samples t -test มีค่า t เท่ากับ 36.744 ค่า df เท่ากับ 29 ค่า p เท่ากับ .000 ดังนั้นพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎี

พหุปัญญาของเด็กปฐมวัยในด้านภาษา หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.2 พฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยในด้านคณิตศาสตร์ กับเด็กปฐมวัย จำนวน 30 คน ได้คะแนนพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านคณิตศาสตร์ ก่อนการจัดประสบการณ์เฉลี่ย .41 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .06 คะแนน คะแนน พฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านคณิตศาสตร์หลังการจัดประสบการณ์เฉลี่ย 1.41 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .08 คะแนน ระดับพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านคณิตศาสตร์ ของเด็กปฐมวัยก่อนการทดลองอยู่ในระดับต่ำ เมื่อได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวทฤษฎี พหุปัญญาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยได้พัฒนาเพิ่มขึ้น ในระดับปานกลาง ในการทดสอบแผนที่ 1-3 และเพิ่มระดับสูง ในการทดสอบแผนที่ 4-8 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัย ในด้านคณิตศาสตร์ โดยใช้ Dependent Samples *t*-test มีค่า *t* เท่ากับ 61.743 ค่า *df* เท่ากับ 29 ค่า *p* เท่ากับ .000 ดังนั้นพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัด ประสบการณ์การเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยในด้านคณิตศาสตร์ หลังการ ทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.3 พฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยในด้านมิติสัมพันธ์ กับเด็กปฐมวัย จำนวน 30 คน ได้คะแนนพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ ก่อนการจัดประสบการณ์เฉลี่ย 1.02 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .14 คะแนน คะแนน พฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านมิติสัมพันธ์หลังการจัดประสบการณ์เฉลี่ย 1.65 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .08 คะแนน ระดับพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ ของเด็กปฐมวัยก่อนการทดลองอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวทฤษฎี พหุปัญญา พฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ของเด็กปฐมวัยได้พัฒนาเพิ่มสูงขึ้น ในการทดสอบแผนที่ 3-8 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมตามแนวทฤษฎี พหุปัญญาของเด็กปฐมวัยในด้านมิติสัมพันธ์โดยใช้ Dependent Samples *t*-test มีค่า *t* เท่ากับ 36.513 ค่า *df* เท่ากับ 29 ค่า *p* เท่ากับ .000 ดังนั้นพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็ก ปฐมวัย ที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยในด้าน มิติสัมพันธ์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.4 พฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยในด้านดนตรีกับเด็กปฐมวัย จำนวน 30 คน ได้คะแนนพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านดนตรีก่อนการจัดประสบการณ์ เฉลี่ย 1.02 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .18 คะแนน คะแนนพฤติกรรมตามแนวทฤษฎี

พหุปัญญาด้านดนตรีหลังการจัดประสบการณ์เฉลี่ย 1.61 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .12 คะแนน ระดับพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านดนตรีของเด็กปฐมวัยก่อนการทดลองอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา พฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านดนตรีของเด็กปฐมวัยได้พัฒนาเพิ่มสูงขึ้นในระดับสูง ในการทดสอบแผนที่ 3-8 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยในด้านดนตรีโดยใช้ Dependent Samples *t*-test มีค่า *t* เท่ากับ 32.344 ค่า *df* เท่ากับ 29 ค่า *p* เท่ากับ .000 ดังนั้นพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยในด้านดนตรี หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.5 พฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยในด้านการเคลื่อนไหวร่างกายและกล้ามเนื้อของเด็กปฐมวัย จำนวน 30 คน ได้คะแนนพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านการเคลื่อนไหวร่างกาย และกล้ามเนื้อก่อนการจัดประสบการณ์เฉลี่ย 1.02 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .14 คะแนน คะแนนพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านการเคลื่อนไหวหลังการจัดประสบการณ์เฉลี่ย 1.60 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .12 คะแนน ระดับพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านการเคลื่อนไหวของเด็กปฐมวัยก่อนการทดลองอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา พฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านการเคลื่อนไหวของเด็กปฐมวัยได้พัฒนาเพิ่มสูงขึ้นในระดับสูง ในการทดสอบแผนที่ 3-8 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยในด้านการเคลื่อนไหวร่างกายและกล้ามเนื้อโดยใช้ Dependent Samples *t*-test มีค่า *t* เท่ากับ 43.308 ค่า *df* เท่ากับ 29 ค่า *p* เท่ากับ .000 ดังนั้นพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยในด้านการเคลื่อนไหวร่างกายและกล้ามเนื้อ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.6 พฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยในด้านสัมพันธ์กับผู้อื่นกับเด็กปฐมวัย จำนวน 30 คน ได้คะแนนพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านสัมพันธ์กับผู้อื่นก่อนการจัดประสบการณ์เฉลี่ย .41 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .05 คะแนน คะแนนพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านสัมพันธ์กับผู้อื่นหลังการจัดประสบการณ์เฉลี่ย 1.51 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .06 คะแนน ระดับพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านสัมพันธ์กับผู้อื่นของเด็กปฐมวัยก่อนการทดลองอยู่ในระดับต่ำ เมื่อได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวทฤษฎี พหุปัญญา พฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านสัมพันธ์กับผู้อื่นของเด็ก

ปฐมวัยได้พัฒนาเพิ่มขึ้นในระดับปานกลางในการทดสอบแผนที่ 1-3 และเพิ่มสูงขึ้นในระดับสูงในการทดสอบแผนที่ 4-8 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยในด้านสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยใช้ Dependent Samples *t*-test มีค่า *t* เท่ากับ 71.238 ค่า *df* เท่ากับ 29 ค่า *p* เท่ากับ .000 ดังนั้นพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยในด้านสัมพันธ์กับผู้อื่น หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.7 พฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยในด้านเข้าใจตนเองกับเด็กปฐมวัย จำนวน 30 คน ได้คะแนนพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา ด้านเข้าใจตนเองก่อนการจัดประสบการณ์เฉลี่ย .98 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .07 คะแนน คะแนนพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านเข้าใจตนเองหลังการจัดประสบการณ์เฉลี่ย 1.61 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .10 คะแนน ระดับพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านเข้าใจตนเองของเด็กปฐมวัยก่อนการทดลองอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา พฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านเข้าใจตนเองของเด็กปฐมวัยได้พัฒนาเพิ่มสูงขึ้นในระดับสูง ในการทดสอบแผนที่ 3-8 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยในการเข้าใจตนเอง โดยใช้ Dependent Samples *t*-test มีค่า *t* เท่ากับ 58.688 ค่า *df* เท่ากับ 29 ค่า *p* เท่ากับ .000 ดังนั้นพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยในการเข้าใจตนเอง หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.8 พฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยในด้านความเข้าใจธรรมชาติกับเด็กปฐมวัย จำนวน 30 คน ได้คะแนนพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านความเข้าใจธรรมชาติก่อนการจัดประสบการณ์เฉลี่ย .45 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .06 คะแนน คะแนนพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านความเข้าใจธรรมชาติหลังการจัดประสบการณ์เฉลี่ย 1.50 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .11 คะแนน ระดับพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านความเข้าใจธรรมชาติของเด็กปฐมวัยก่อนการทดลองอยู่ในระดับต่ำ เมื่อได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา พฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาด้านความเข้าใจธรรมชาติของเด็กปฐมวัยได้พัฒนาเพิ่มขึ้นในระดับปานกลางในการทดสอบแผนที่ 1-3 และเพิ่มขึ้นในระดับสูงในการทดสอบแผนที่ 4-8 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยในการเข้าใจธรรมชาติโดยใช้ Dependent Samples *t*-test มีค่า *t* เท่ากับ 60.235 ค่า *df* เท่ากับ 29 ค่า *p* เท่ากับ .000 ดังนั้นพฤติกรรมตามแนวทฤษฎี

พหุปัญญาของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยในด้านการเข้าใจธรรมชาติ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ และเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง อภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

5.2.1 ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาทุกด้านสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้แสดงให้เห็นว่าการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาสามารถพัฒนาพฤติกรรมของเด็กปฐมวัยได้ ผลดังกล่าวเนื่องมาจากเด็กปฐมวัยได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ 5 ขั้น อันได้แก่ ขั้นที่ 1 ผู้เรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (active learning) ขั้นที่ 2 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ (cooperative) ขั้นที่ 3 ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์การเรียนรู้ (analysis) ขั้นที่ 4 ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (constructivism) ขั้นที่ 5 ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง (application) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสันติศักดิ์ ผาผาย (2546, หน้า 75) ได้ศึกษาวิจัย เรื่องการศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ พบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้มีความสามารถทางพหุปัญญาทุกด้าน ได้แก่ ความสามารถทางด้านภาษา ความสามารถทางด้านตรรกะ/คณิตศาสตร์ ความสามารถทางด้านมิติสัมพันธ์ ความสามารถทางด้านร่างกาย และการเคลื่อนไหว ความสามารถทางด้านดนตรี/จังหวะ ความสามารถทางด้านมนุษยสัมพันธ์ ความสามารถทางด้านการเข้าใจตนเอง และความสามารถทางด้านการรักษาธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกช่วงของการเปรียบเทียบ และความสามารถทางพหุปัญญามีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่สูงขึ้นตลอดช่วงของการจัดกิจกรรม งานวิจัยของขวัญจิรา ภูสังข์ (2547, หน้า 53) ได้ศึกษาวิจัย เรื่องการศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาที่ได้รับการจัดประสบการณ์การปฏิบัติการทดลองประกอบอาหารตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ พบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ปฏิบัติการทดลองประกอบอาหารตามรูปแบบพหุปัญญา

เพื่อการเรียนรู้ มีความสามารถทางพหุปัญญาสูงขึ้นทุกด้าน ได้แก่ ความสามารถทางด้านภาษา ความสามารถทางด้านตรรกะ/คณิตศาสตร์ ความสามารถทางด้านมิติสัมพันธ์ ความสามารถทางด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ความสามารถทางด้านดนตรี/จังหวะ ความสามารถทางด้านมนุษยสัมพันธ์ ความสามารถทางด้านการเข้าใจตนเอง และความสามารถทางด้านธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสามารถทาง พหุปัญญาทุกด้านมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่สูงขึ้น ยกเว้นสัปดาห์ที่ 4,6 และ 8 พฤติกรรม ความสามารถทางพหุปัญญา คงที่ งานวิจัยของวิลินดา พงศ์ธราชิก (2547, หน้า 54) ได้ศึกษาวิจัย เรื่องความสามารถทาง พหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นไทยกลางแจ้ง พบว่า ความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองจัดกิจกรรมการเล่นไทยกลางแจ้งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 งานวิจัยของจันทิรา อ้นอมาตย์ (2550, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัย เรื่องผลการจัดประสบการณ์โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เรื่อง สัตว์เลี้ยงแสนรัก ชั้นอนุบาลปีที่ 2 พบว่า แผนการจัดประสบการณ์โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎี พหุปัญญา เรื่อง สัตว์เลี้ยงแสนรัก ชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ 88.48/85.31 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.6269 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียน คิดเป็นร้อยละ 62.69 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนอยู่ในระดับมาก งานวิจัยของปราณี อุปฮาด (2550, หน้า 57) ได้ศึกษาวิจัย เรื่องการคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัด ประสบการณ์ตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ ตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ ตลอดเวลา 8 สัปดาห์ ๆ ละ 4 วัน วันละ 20-30 นาที มีความสามารถในการคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 งานวิจัยของหทัยรัตน์ ทรวดทรง (2550, หน้า 70) ได้ศึกษาวิจัย เรื่องการศึกษาความสามารถทาง พหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการสอนแบบจิตปัญญา พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้การสอนจิตปัญญา มีความสามารถทางพหุปัญญาในทุกด้าน ได้แก่ ความสามารถด้านภาษา ความสามารถด้านตรรกะ-คณิตศาสตร์ ความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ ความสามารถด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ความสามารถด้านดนตรี ความสามารถด้านความ เข้าใจระหว่างบุคคล ความสามารถด้านความเข้าใจตนเอง และความสามารถด้านธรรมชาติสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเกือบทุกช่วงของการเปรียบเทียบ และความสามารถทาง พหุปัญญาทุกด้าน มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่สูงขึ้น ในทุกช่วงเวลาของการเปรียบเทียบ งานวิจัยของรัตนภรณ์ ภูธรเลิศ (2551, หน้า 83) ได้ศึกษาวิจัย เรื่องการศึกษาความสามารถทาง พหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการละครตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการละครตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ มีความ

สามารถทางพหุปัญญาทุกด้าน ได้แก่ ความสามารถทางด้านภาษา ความสามารถทางด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ ความสามารถทางด้านมิติสัมพันธ์ ความสามารถทางด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ความสามารถทางด้านดนตรี ความสามารถทางด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ความสามารถทางด้านความเข้าใจตนเอง ความสามารถทางด้านธรรมชาติ ความสามารถด้านอัตถกถวนิยม จิตนิยม หรือการดำรงคงอยู่ของชีวิต สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2.2 พฤติกรรมความสามารถด้านภาษา พบว่า ในช่วงของการพัฒนาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาโดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมความสามารถด้านภาษาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกช่วงของการเปรียบเทียบแสดงให้เห็นว่าการพัฒนาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา โดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ สามารถพัฒนาพฤติกรรมความสามารถด้านภาษาได้ เนื่องมาจากการพัฒนาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา โดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยได้ฟัง พูด อ่าน เขียน สนทนาแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน ได้ออกนำเสนอผลงานของตนเอง และในกลุ่มของตนเอง ได้ตอบคำถาม ชักถามเพื่อน และครูที่ชักถามกันระหว่างจัดประสบการณ์การเรียนรู้ในแต่ละช่วงทำให้เด็กเกิดความมั่นใจ กล้าพูด กล้าแสดงออก ทางภาษามากขึ้น

5.2.3 พฤติกรรมความสามารถด้านคณิตศาสตร์ พบว่า ในช่วงของการพัฒนาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาโดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมความสามารถทางด้านคณิตศาสตร์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกช่วงของการเปรียบเทียบแสดงให้เห็นว่า การพัฒนาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา โดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ สามารถพัฒนาพฤติกรรมความสามารถด้านคณิตศาสตร์ได้ อาจเนื่องมาจากการพัฒนาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา โดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองเช่นการบอกรับจำนวน ตัวเลข วัด จำแนก การทดลอง การคิด การจัดหมวดหมู่ การเปรียบเทียบ การสังเกต การจำแนก คาดคะเน การคำนวณ การแก้ปัญหาด้วยตนเองทำให้มีทักษะ ในการคิด ผู้จัดการเปรียบเทียบ การคำนวณ คิดวิเคราะห์ คิดอย่างมีเหตุผล การแก้ปัญหา

5.2.4 พฤติกรรมความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ พบว่า ในช่วงของการพัฒนาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาโดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกช่วงของการเปรียบเทียบ แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา โดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ สามารถพัฒนาพฤติกรรมความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ ได้ อาจเนื่องมา จากการพัฒนาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา โดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยได้วาดภาพ ได้วาดภาพตามจินตนาการ ได้ระบายสี ได้ออกแบบ ได้สร้างสรรค์ผลงาน ได้ตัดแปะ ได้แยกแยะ

ได้ลากเส้น ทำให้เด็กได้เรียนรู้จากการปฏิบัติจริง เกิดการเรียนรู้จากประสาทสัมผัส เกิดความเพลิดเพลินสนุกสนานในการเรียนรู้ ส่งผลให้ความสามารถทางมิติสัมพันธ์สูงขึ้น

5.2.5 พฤติกรรมความสามารถด้านดนตรี พบว่า ในช่วงของการพัฒนาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาโดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมความสามารถด้านดนตรีสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกช่วงของการเปรียบเทียบ แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา โดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ สามารถพัฒนาพฤติกรรมความสามารถด้านดนตรีได้ อาจเนื่องมาจากการพัฒนาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา โดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยได้ใช้เสียง ด้ร้องเพลง ได้ฟัง ได้เคาะจังหวะ ได้เคลื่อนไหวร่างกาย ได้เดิน

5.2.6 พฤติกรรมความสามารถด้านการเคลื่อนไหวร่างกาย และกล้ามเนื้อ พบว่า ในช่วงของการพัฒนาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาโดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมความสามารถด้านการเคลื่อนไหวร่างกาย และกล้ามเนื้อสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกช่วงของการเปรียบเทียบ แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา โดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ สามารถพัฒนาพฤติกรรมความสามารถด้านการเคลื่อนไหวร่างกาย และกล้ามเนื้อได้ อาจเนื่องมาจากการพัฒนาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา โดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยได้เคลื่อนไหว ได้ลงมือปฏิบัติได้เรียนรู้ จากการสัมผัสการลงมือทำ ได้ออกกำลังกาย การได้เคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะสัญญาณ ซึ่งการจัดประสบการณ์ดังกล่าวทำให้เกิดความสนุกสนาน กล้ามเนื้อแข็งแรง ร่างกายได้รับการพัฒนาคล่องแคล่วว่องไว กิจกรรมการเคลื่อนไหว และออกกำลังจะช่วยพัฒนาความฉลาดด้านมิติสัมพันธ์ และการใช้ร่างกาย หรือส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย นอกจากนั้นเด็กยังได้รับรู้ทักษะในการร่วมมือกับผู้อื่น ความรับผิดชอบ ความกระฉับกระเฉง ความคิดสร้างสรรค์ รวมถึงทักษะในการแก้ปัญหา

5.2.7 พฤติกรรมความสามารถด้านสัมพันธ์กับผู้อื่นพบว่า ในช่วงของการพัฒนาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาโดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมความสามารถด้านสัมพันธ์กับผู้อื่น สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกช่วงของการเปรียบเทียบ แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา โดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ สามารถพัฒนาพฤติกรรมความสามารถด้านสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ อาจเนื่องมาจากการพัฒนาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา โดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยได้เรียนรู้ร่วมกัน การทำงานเป็นกลุ่ม การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กัน การรับฟัง

ความเห็นของผู้อื่น ทำให้เด็กได้รับรู้ความรู้สึกคนอื่น ช่วยเหลือผู้อื่น ทำให้เด็กรู้จักการทำงานเป็นกลุ่ม การร่วมมือกัน การมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

5.2.8 พฤติกรรมความสามารถด้านการเข้าใจตนเอง พบว่าในช่วงของการพัฒนาพฤติกรรม ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาโดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมความสามารถด้านการเข้าใจตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกช่วงของการเปรียบเทียบ แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา โดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ สามารถพัฒนาพฤติกรรมความสามารถด้านการเข้าใจตนเองได้ อาจเนื่องมาจากการพัฒนาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา โดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยได้กระทำการต่าง ๆ ด้วยตนเองมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ผลงานด้วยตนเอง แสดงความสามารถของตนเองได้เต็มที่ มีอิสระในความคิดของตนเอง มีความตั้งใจทำงานให้สำเร็จด้วยตนเอง ทำให้เด็กเกิดความมุ่งมั่นตั้งใจทำ หรือสร้างสรรค์งานด้วยตนเอง เกิดความมั่นใจ และภูมิใจในผลงานที่ได้ทำ เพื่อสนับสนุนและสร้างสมดุลในการเข้าใจตนเองนั้นผู้สอนควรให้เด็กได้เล่า การวิเคราะห์ การสะท้อน ข้อคิดเห็นส่วนตัว การสร้างจินตภาพ

5.2.9 พฤติกรรมความสามารถด้านเข้าใจธรรมชาติ พบว่า ในช่วงของการพัฒนาพฤติกรรม ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาโดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมความสามารถด้านเข้าใจธรรมชาติสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกช่วงของการเปรียบเทียบ แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา โดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ สามารถพัฒนาพฤติกรรมความสามารถด้านเข้าใจธรรมชาติได้ อาจเนื่องมาจากการพัฒนาพฤติกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา โดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยได้เรียนรู้ได้เห็นคุณค่าประโยชน์ การบำรุงรักษาธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม ซึ่งเมื่อเด็กได้เรียนรู้ด้วยตนเอง และปฏิบัติจริง ทำให้เด็กเกิดความรับรู้ และผูกพันกับธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม เด็กก็จะเกิดการพัฒนาความรู้ ความรัก รู้จักการดูแลรักษาธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

- 1) ก่อนการทดลองควรจัดเตรียมนักเรียนให้พร้อมก่อนที่จะทำการทดลอง เช่น การแบ่งกลุ่ม เพราะถ้ามาแบ่งช่วงการทดลองจะทำให้เสียเวลา จะทำให้ใช้เวลาในการทดลองนานเกินไป
- 2) การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ผู้สอนควรที่จะทำความเข้าใจ และเตรียมความพร้อมของผู้สอนก่อนทำการทดลอง เช่นการเตรียมวัสดุ อุปกรณ์ สื่อการสอนให้พร้อมก่อนทดลองเพื่อไม่ให้เกิดการเสียเวลาในการทดลอง และควรเตรียมสื่อการสอนที่หลากหลาย และควรปฏิบัติการสอนอย่างคล่องแคล่ว เพื่อเด็กจะได้เกิดการพัฒนาในด้านต่าง ๆ สูงขึ้น
- 3) การจัดประสบการณ์การเรียนรู้แต่ละครั้งควรให้เวลากับเด็กไม่ควรเร่งรีบเพราะเด็กจะได้เกิดความคิด และการพัฒนาได้อย่างเต็มที่
- 4) ผู้สอนควรจัดประสบการณ์การเรียนรู้ และตั้งคำถามที่หลากหลายเพื่อกระตุ้นให้เด็กเกิดการปฏิบัติ การมีส่วนร่วม คิด การวิเคราะห์ การนำไปใช้ได้ถูกต้อง ซึ่งครอบคลุมกระบวนการ 5 ขั้น ACAGA คือ ขั้นผู้เรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (active learning) ขั้นผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ (cooperative) ขั้นผู้เรียนสามารถวิเคราะห์การเรียนรู้ (analysis) ขั้นผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (constructivism) และขั้นผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง (application)
- 5) ผู้สอนควรมีความยุติธรรมต่อเด็กทุกคนเสมอกัน สังเกตและจดบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทุก ๆ ด้านอย่างยุติธรรม
- 6) พฤติกรรมของเด็กปฐมวัยจะพัฒนาเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จากการทำซ้ำบ่อย ๆ

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

- 1) ควรนำวิธีการสอนตามแนวทฤษฎีพหุปัญญามาปรับใช้กับสาระการเรียนรู้เรื่องอื่น ๆ ต่อไป เช่น เรื่องเกี่ยวกับตัวเด็ก เรื่องเกี่ยวกับบุคคล และสถานที่แวดล้อมเด็ก เรื่องธรรมชาติรอบตัว เป็นต้น
- 2) ควรศึกษาผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญากับระดับชั้นอื่น ๆ และตัวแปรอื่น ๆ เช่นการพัฒนาทักษะกระบวนการคิดสร้างสรรค์ คิดวิเคราะห์ คิดแยกแยะ การพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม เป็นต้น